

שבת סה. (המשנה) עד סו: (המשנה)

ביאורי מושגים

- שני סוגי מאגרי מים המטהרים הם: מעיין ומקווה, מעיין המורכב ממים היוצאים מהאדמה, ומקווה ממי גשמים. שלושת ההבדלים הבולטים בין מקווה למעיין הם:
- היקף הטהרה - יש טומאות המחייבות מיים חיים - מי מעיין - זב למשל חייב לטבול במעיין.
  - מצב המים - מעיין מטהר גם כשהמים זורמים (זוחלין) מקווה מטהר רק כשהמים עומדים (אשבורן).
  - כמות המים - מעיין מטהר בכל כמות שהיא, מקווה מטהר רק בכמות של 40 סאה.

משנה

מותר לצאת ב:

מטבע שקשור מתחת לפצע שבעקב הרגל. חוטים וקיסמים ששמים באוזן, עם רעלה, ופרופה בגד שמשמשים בו אבן או אגוז.

מותר לפרוץ אבן ואגוז בשבת ואסור מטבע.

ההיתר לצאת במטבע נובע משלוש תכונות של המטבע: קשיחות, הציור שעליו, הלחות שיוצאת מהמתכת. לכן אם רוצה לקשור למכה חפץ אחר: אם יש לו את כל התכונות הללו - מותר, ואם לא - אסור.

אביי הסתפק האם מותר להשתמש בהיתר הפריפה כדי להוציא אגוז לרה"ר.

ספק זה לא תלוי במח' האם מותר להערים כשיש שריפה - ללבוש כמה מלבושים ולצאת עימם: המקרה שלנו קל יותר - פריפה איננה מעשה חריג ובוטל. המקרה שם קל יותר - אם לא נתיר הוא עלול לכבות את האש.

הוא חשש שבגלל הייחוד של החוטים הן יבואו להראותם.

הנהגות הלכתיות שנהג אביו של שמואל בבנותיו:

- הוא אסר על בנותיו לצאת עם חוטים צבעוניים באוזנם.
- הוא אסר על בנותיו לישון באותה מיטה.
- הוא לא נתן להן לטבול בנהר הפרת באביב.
- בסתיו הוא עשה להם מחצלות על הנהר.

הוא חשש לקירבה אסורה בין בנותיו.

חשש זה משמעותי או בגלל שנשים המסוללות פסולות לכהונה, או מחשש שזה יעורר את יצרן.

הוא חשש שמי הגשמים רבו על מי המעיין.

דעתו של שמואל, בנו, בעניין זה לא ברורה: במקום אחד הוא הסכים עם אביו ובמקום שני חלק.

משנה

רגל תותבת:

ר' מאיר: מותר לצאת בה. ר' יוסי: אסור לצאת בה - ואם יש בראשה תא לשים בו ספוגים (למנוע חיכוך של הברך ברגל התותבת) היא מקבלת טומאה.

מגיני ברכיים של קטוע שתי רגליים:

מקבלים טומאה, מותר לצאת בהם בשבת, ומותר להיכנס בהם לעזרה.

כסא נכים ומגיני הרגלים של נכה המשותק ברגליו שנע בעזרת ידיו: מקבלים טומאה, אסור לצאת בהם בשבת, ואסור להיכנס בהם לעזרה.

לוקטמין חמור של ליצנים, או מסכה של ליצנים או קביים: לא מקבלים טומאה ולא יוצאים בהם.

בנוגע לטעמים של ר"מ ור"י עיין בעמוד הבא

מגיני ברכיים: נחשבים תכשיט. מגיני רגלים של משותק: נחשבים מנעל.

קבלת טומאה - שניהם מקבלים כיוון שהם כלי.

כניסה לעזרה - מותר להיכנס בתכשיט, אסור להיכנס במנעל.

יציאה בשבת - עקרונית מותר בשניהם, חכמים אסרו מגיני רגליים של משותק מחשש שיפלו.

לוקטמין: לא נחשבים כלי ולכן:

לא מקבלים טומאה, ולא יוצאים בהם בשבת (נחשבים משא).

ר' יוסי: נעל מעץ לא נחשבת מנעל ולכן:
 1. מקבלת טומאה רק כשיש לה בית קיבול.
 2. נחשבת משא ואין לצאת בה בשבת.
 3. אין לחלוץ בה.

ר' מאיר: נעל מעץ נחשבת מנעל ולכן:
 1. טמאה תמיד.
 2. מותר לצאת בה בשבת.
 3. מותר לחלוץ בה.

ברייתא ומשנה

ר"ע שטימא הניח שתי הנחות:
 א. קש מקבל טומאה.
 ב. סנדל מעץ נחשב סנדל.
ת"ק (ר' יוחנן בן נורי): חלק על ההנחה הראשונה. הוא סבר שקש לא מקבל טומאה.
החכמים של הברייתא, שלא הודו: חלקו על ההנחה השניה הם סברו כר' יוסי שסנדל מעץ אינו סנדל.
החכמים של המשנה, שהודו: סברו כר"מ שסנדל מעץ הוא סנדל.

סנדל מקש של סיידים:
ת"ק: טהור.
ר"ע: טמא.
דעת חכמים בעניין:
ברייתא:
 חכמים לא הודו לר"ע.
המשנה בעדויות:
 חכמים הודו לר"ע.

כולם מודים שהרגל התנתבת עשויה ליופי
ורק לפעמים נשענים עליה.
 האמוראים נחלקו האם במקרה כזה החפץ
 נקרא עומד למדרס או לא.

אביי למד את דינו ממקל ההליכה,
 רבא למד מהעגלה של התינוק.
אביי: לא ניתן ללמוד מהעגלה כיוון ששם
 תמיד נשענים עליה.
רבא: לא ניתן ללמוד מהמקל כיוון שהוא
 עשוי לסיוע ביישור ההליכה ולא
 כנקודת משען.

טומאת חפץ שאנשים נשענים עליו לפעמים
עגלת משחק של תינוק: המשנה קובעת שטמאה.
מקל הליכה של זקן: המשנה קובעת שטהור.
רגל תותבת שיש לה בית קיבול: אביי: טהורה כמו מקל הליכה.
רבא: טמאה כמו עגלת משחק של תינוק.